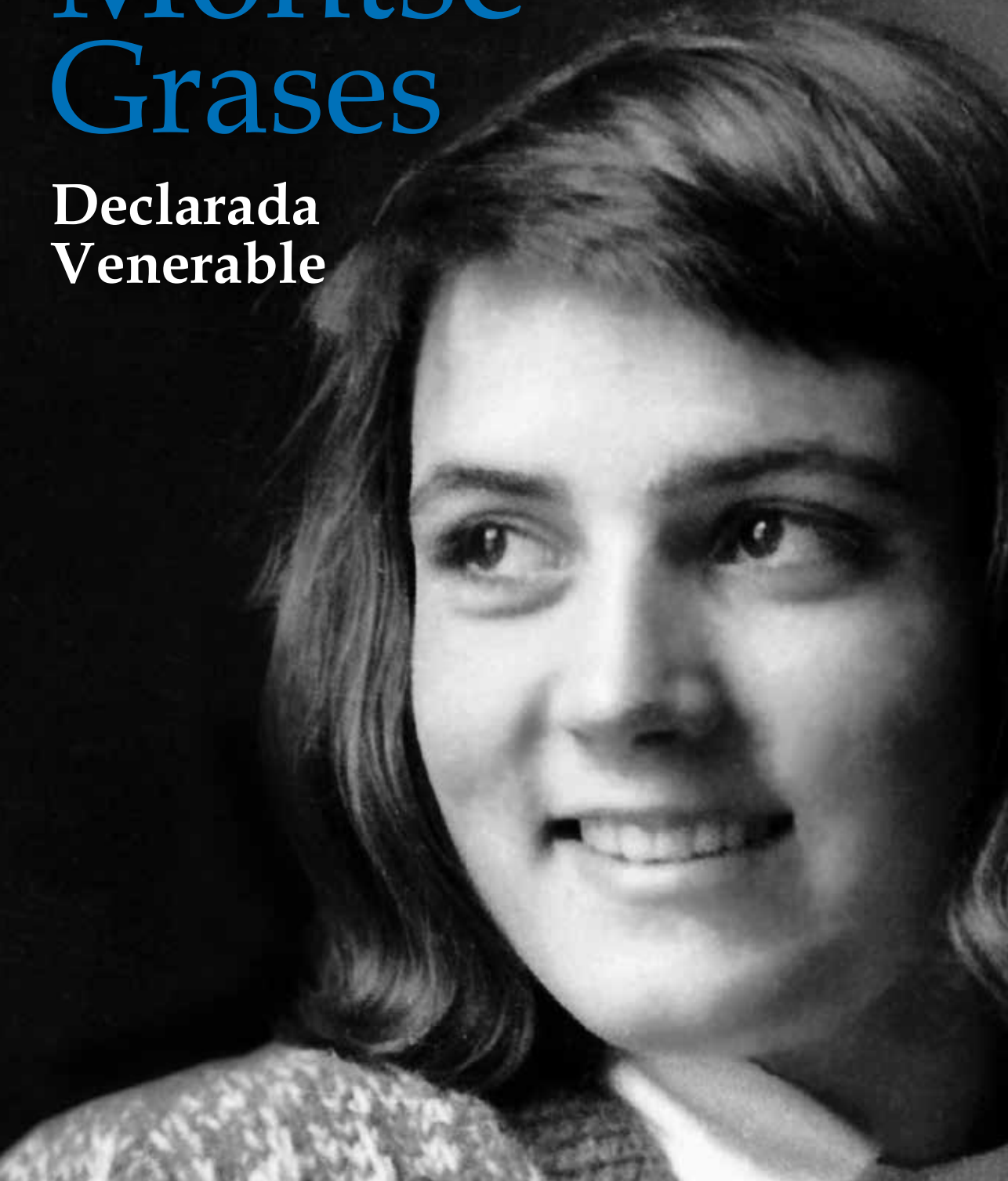

Montse Grases

**Declarada
Venerable**

El Sant Pare Francesc va autoritzar el 26 d'abril de 2016, vigília de la festa litúrgica de la Mare de Déu de Montserrat, que la Congregació de les Causes dels Sants promulgues el decret sobre l'heroïtat de les virtuts de la Montse Grases (1941-1959), fidel laica de l'Opus Dei.

En conèixer la notícia, el prelat de l'Opus Dei, Mons. Xavier Echevarría, va manifestar: "Agraeixo de cor al Senyor aquest pas en la causa de beatificació de la Montse, una noia amb una vida breu, però que ha estat un autèntic do de Déu per als qui la van tractar i també per a aquells que l'han coneguda després del seu *dies natalis*, de la seva marxa al cel".

A més, va assenyalar que la Montse Grases "va correspondre des d'una juvenil edat a l'amor de Déu enmig del món i va procurar ser piadosa, treballar bé -aprofitant les seves qualitats- amb afany de servei, amb disposició permanent d'atendre generosament els altres, oblidada de si mateixa. Va seguir fidelment el Senyor quan la va cridar a formar part de

Montse, l'heroisme jove en la vida quotidiana

l'Opus Dei i va buscar caminar -a través d'una existència comuna a la majoria de les dones- molt unida a Ell, també mentre va patir un càncer que li va ocasionar la mort i que li provocava dolors molt intensos. Va intentar acabar amb delicadesa sobrenatural les ocupacions diàries, per amor a Déu i als altres, i es va proposar apropar les seves moltes amistats a Jesús”.

Un exemple per als catòlics

El postulant de la Causa de la Montse, Mons. José Luis Gutiérrez Gómez, ha destacat que “en declarar-la venerable, l'Església indica que la Montse és un exemple que pot ser proposat a la devoció i la imitació dels fidels catòlics; i també ens anima a acudir a la seva intercessió per obtenir favors del cel”.

Mons. Gutiérrez recorda que “la Montse va ser una noia com les altres, molt humana, que va saber sobrenaturalitzar les circumstàncies més corrents: les relacions familiars i d'amistat pròpies d'una adolescent,

la feina, la diversió, etc. Totes les persones que la van conèixer han coincidit a assenyalar que era una dona de tracte molt proper i, per això, molt atractiva. D'aquí que moltes noies de la seva edat volguessin gaudir de la seva amistat, que ella va prodigar generosament. Quan va conèixer l'Opus Dei, la Montse va aprofitar aquests dons naturals per apropar més a Déu aquestes dones d'una manera molt natural, parlant de tu a tu amb les seves amigues”.

“Va ser una noia profundament feliç i, per això, contagiava alegria en totes les circumstàncies que va travessar, inclosa la malaltia i la mort”.

“L'exemple d'una jove, alegre, corrent, que se santifica en les seves tasques ordinàries, «normals», serà un imant que atraurà moltes altres persones -especialment entre els joves- a prendre's la fe seriosament i, per això, a trobar la felicitat”.

Selecció d'alguns paràgrafs del decret sobre l'heroïcitat de les virtuts de la Montse, publicat complet en www.opusdei.cat. Traducció al català del text oficial llatí

CONGREGACIÓ DE LES CAUSES DELS SANTS

BARCELONA

BEATIFICACIÓ i CANONITZACIÓ

DE LA SERVENTA DE DÉU

MARIA MONTSERRAT GRASES GARCÍA

FIDEL LAICA DE LA PRELATURA PERSONAL DE LA SANTA CREU I OPUS DEI
(1941-1959)

DECRET SOBRE LES VIRTUTS

“Sóc filla de Déu”. “Quan Tu vulguis, com Tu vulguis, i de la manera que Tu vulguis”. “Omnia in bonum” (“Tot és per bé”).

Primer contacte amb l'Opus Dei

Aquestes tres jaculatòries, que la Serventa de Déu Maria Montserrat Grases solia repetir amb freqüència, descriuen de manera adequada el seu recorregut espiritual. La consciència vivíssima de la filiació divina la movia a complir amorosament la voluntat de Déu Pare, amb la certesa que tot el que Ell ens envia és sempre per al nostre bé.

(...) coneguda familiarment com Montse, va néixer a Barcelona (Espanya) el 10 de juliol de 1941 i va ser batejada nou dies després. Era la segona dels nou fills que van tenir Manuel Grases i Manolita García.

La infància i l'adolescència de la Serventa de Déu van transcórrer en l'ambient serè d'una família plenament impregnada pels principis cristians. (...)

Després de cursar l'ensenyament secundari, juntament amb els estudis de piano, la Montse va ingressar en una escola professional pública. Li agradaven els esports, el senderisme, la música, les danses populars de la seva terra i la

representació d'obres de teatre. Tenia moltes amistats.

Els seus pares li van ensenyar a tractar Jesús amb confiança, i van contribuir a la formació dels trets més marcats del seu caràcter: l'alegria, la senzillesa, l'oblit de si, la preocupació pel bé espiritual i material dels altres. Durant la seva adolescència, amb algunes companyes d'estudis, solia visitar famílies pobres de la ciutat de Barcelona i impartia catequesi a infants, als quals en ocasions portava joguines o caramels. Tenia un temperament vivaç, espontani. De vegades, les seves reaccions eren una mica brusques, encara que els seus parents i professors recorden que lluitava per dominar-se i ser amable i jovial amb tothom.

El 1954, per suggeriment de la seva mare va començar a freqüentar un centre de l'Opus Dei que oferia formació cristiana i humana a noies joves. A poc a poc, es va adonar que Déu la cridava a aquest camí de l'Església i, el 24 de desembre de 1957 -després de meditar, pregar i aconsellar-se amb els seus pares-, va demanar ser admesa a l'Opus Dei, lliurant-se totalment a Déu en el celibat apostòlic.

A partir de llavors, la Serventa de Déu es va esforçar amb més decisió

i constància a buscar la santedat en la seva vida quotidiana. Es va proposar un intens pla de vida espiritual diari, que incloïa la participació en la Santa Missa, el res del Sant Rosari, la lectura del Nou Testament i de llibres d'espiritualitat, i altres pràctiques de pietat. A més, va conrear un profund esperit de penitència, amb mortificacions corporals generoses, l'ofertament al Senyor de molts petits sacrificis al llarg del dia i la lluita per millorar el seu caràcter.

Fama de santedat

Era així mateix constant en el seu afany per acostar a Déu les seves amigues i companyes. (...)

Al juny de 1958 li van diagnosticar un sarcoma d'Ewing en el fèmur de la cama esquerra. Quan els seus pares li van comunicar que patia aquesta afecció incurable i mortal, la Montse va reaccionar amb gran pau i visió sobrenatural, alhora que va seguir buscant agradar a Déu en la seva vida diària.

La malaltia li va ocasionar dolors intensos, que es van anar incrementant. La Montse va oferir a Déu els seus patiments per l'Església, pel Papa, per l'Opus Dei i per tantes intencions concretes que li demanaven els seus parents i amics. Pensava en el proïsmo més que en si mateixa i mai no es va lamentar per la seva situació; al contrari, encomanava als altres la seva alegria. Va apropar a Déu moltes de les persones que acudien a visitar-la. Els que anaven a veure la Montse van ser testimonis de la seva progressiva unió amb Déu i de com va transformar el sofriment en oració i en apostolat: en camí cap a la santedat. (...)

Des de la seva petició d'admissió a l'Opus Dei, la Serventa de Déu havia emprès seriosament un camí de santedat enmig del món, de manera que la malaltia la va trobar preparada per assolir el cim

de l'heroisme en la pràctica de les virtuts, mentre els dolors anaven augmentant cada dia més.

Va morir serenament el Dijous Sant, 26 de març de 1959. Va ser enterrada dos dies després. El 1994, les seves restes mortals van ser traslladades a la cripta de l'oratori de Santa Maria de Bonaigua, on es troben actualment.

Des del primer moment, van ser molt abundants els testimoniatges sobre la seva fama de santedat, que actualment està difosa en nombroses nacions. Arriben freqüents notícies de gràcies i favors atribuïts a la seva intercessió.

La Montse va morir en plena joventut, poc abans de complir els 18 anys. No obstant aquesta brevetat, la seva vida va constituir un autèntic do de Déu per als que la van tractar i per a aquells que n'han tingut notícia després, perquè va exercir les seves ocupacions habituals encesa en amor a Déu i a les ànimes, i en va acostar moltes a Jesús amb la seva pietat, el seu rostre alegre, la seva senzilla i heroica generositat. La seva correspondència prompta i plena a l'amor de Déu és un exemple que podrà ajudar moltes persones, especialment els joves, a comprendre la bellesa de seguir Crist en la vida ordinària de cadascú. (...)

El Sant Pare, rebent i ratificant el parer de la Congregació de les Causes dels Sants, en data d'avui ha declarat solemnement: *Que consten les virtuts teologals de la Fe, Esperança i Caritat, tant amb Déu com amb el proïsmo, així com les virtuts cardinals de la Prudència, Justícia, Templança i Fortalesa, amb les seves virtuts annexes, en grau heroic, i la fama de santedat de la Serventa de Déu Maria Montserrat (Montse) Grases García, fidel laica de la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei, en el cas present i a l'efecte de què es tracta.*

(Donat a Roma, el dia 26 del mes d'abril de l'any del Senyor 2016).

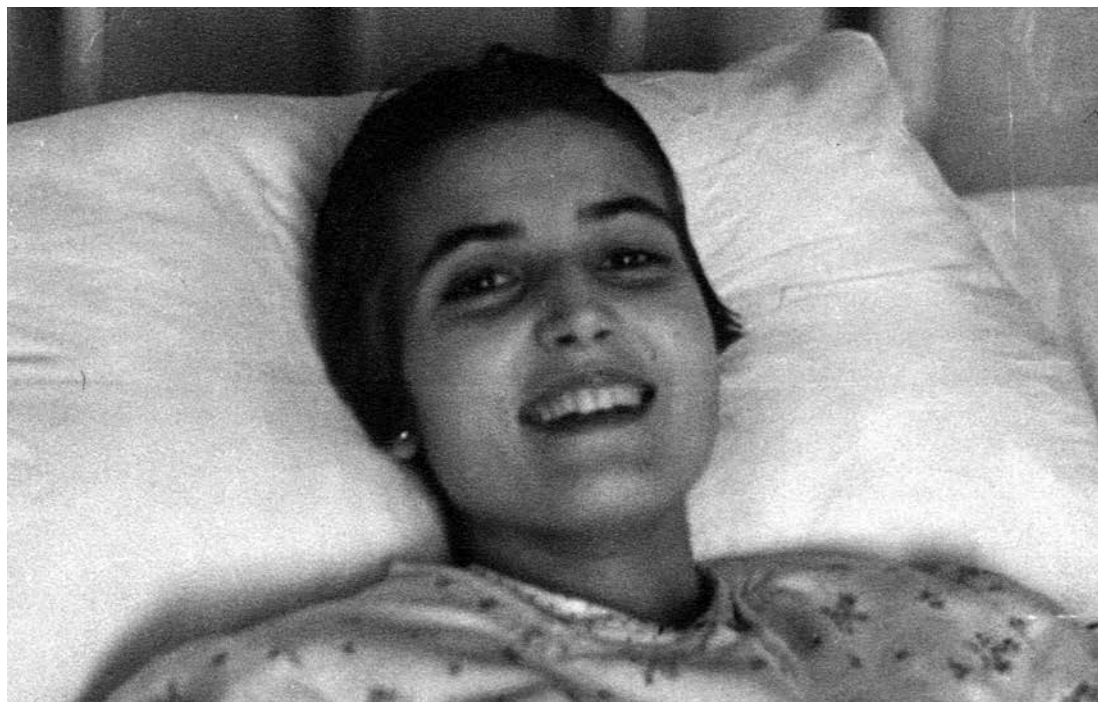
La primera Missa d'acció de gràcies

El dia 27 d'abril de 2016, festa de la Mare de Déu de Montserrat, es va fer pública la decisió del Papa Francesc de declarar Venerable la Montse Grases. Durant aquests dies van ser moltes les persones que es van acostar a resar a la seva tomba, a la Cripta de l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua, de Barcelona i a la pàgina de Facebook van arribar missatges de felicitació des de diferents països del món.

Amb aquest decret, fet oficial i públic després de l'acceptació del Papa, la Congregació de les Causes dels Sants emetia el judici que testifica que la Montse va viure una vida de profunda unió amb Déu i la seva existència és un testimoni de plenitud cristiana en el que és petit i en allò gran.

Poques setmanes després, el 8 de juny, centenars de persones es reunien allà mateix per assistir a la Missa d'acció de gràcies per la notícia, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, i concelebrada per diversos sacerdots, entre ells el vicari de l'Opus Dei a Catalunya, Antoni Pujals.

“L'exemple dels sants ha de guiar la nostra vida, perquè són persones com nosaltres, que han nascut dins de les nostres famílies, s'han deixat tocar per Déu i han sabut descobrir que Déu els estima i transmetre aquest amor”, va explicar el bisbe a l'homilia.

“La Montse Grases era una persona convençuda que Déu l'estimava. Havia arribat al cor de l'Evangeli. Com una noia tan jove pot arribar a aquesta profunditat?”, es preguntava el bisbe, que també va indicar que “els 17 anys és l'edat de major generositat, i l'exemple el tenim en la Mare de Déu, que havia de tenir una edat semblant”.

Familiars i amics de la Montse, especialment molts nois i noies joves per als quals la Montse és un exemple, van omplir la nau de Santa Maria de Bonaigua per donar gràcies i demanar la seva ràpida beatificació. Calgué habilitar una pantalla a la sala d'actes, espai molt proper a la cripta on descansen les restes de la Montse i on cada dia desenes de persones van a demanar-li favors.

De la mà de Montse Favors

Un gir enorme

Fa dues setmanes estava desesperada perquè no trobava feina ni l'amor d'una parella (aclareixo que feia cinc anys que buscava feina sense trobar-ne i em sentia molt sola, ja que l'amor no el trobava). En la meva desesperació me'n vaig anar a una església de Corunya i vaig resar com no recordo haver-ho fet. En acabar vaig sortir de l'església i vaig trobar una informació sobre la Montse i li vaig pregar i vaig resar perquè tot se m'arreglés, i l'endemà vaig veure una oferta de treball. Vaig trucar i em van citar l'endemà a les 9 del matí. Em van contractar i aquell mateix dia vaig començar a treballar a les 9 del vespre. Però el millor és que aquell mateix dia en sortir de treballar també vaig trobar l'amor d'una persona que jo estimo i s'havia retirat de la meva vida per por de l'amor, la qual em va dir que ho sentia molt tot, però que em trobava a faltar i volia veure'm. Vaig prometre enviar aquest correu, però no ho vaig fer i ara l'envio. Humilment els demano que si pensen que la Montse em va donar aquesta gràcia després de resar l'estampa tres vegades, sigui canonitzada, ja que va ser després de demanar-li a ella que la meva vida va fer un gir enorme per millorar.

I.C.

Resultats increïbles

La nostra filla gran, que té 12 anys, va ser batejada a la cripta on descansa la Montse, així que sempre hem encomanat la seva vida i intencions a la Montse. Però no va ser fins fa un mes quan vam haver d'insistir molt.

Després d'unes anàlisis de control per l'alt colesterol ens vam adonar que les plaquetes estaven baixes i els doctors van començar a controlar-ho. Seguien baixant i la resta dels resultats anaven a pitjor: glòbuls blancs, etc.

Ens van confirmar que patia porpra (cosa amb la qual es pot viure perfectament prenent algunes precaucions), però com que la resta dels resultats anaven empitjorant, es van témer alguna cosa més greu. Així que ens van dir que en dues setmanes farien altres tests i que no féssim res. Però ens vam posar a pregar com bojós a la Montse per la seva curació total. La sorpresa per a tothom, i més per als metges, van ser uns resultats increïbles. Res, tot perfecte, fins el colesterol que sempre havia tingut alt. Seguirem resant ja que estarà en observació durant 6 mesos, però només podem donar gràcies a la Montse per la seva intercessió. Segueix cuidant d'ella.

Família E.G. Manila (Filipines)

Reconciliar-nos

Des de fa vuit mesos visc en una residència d'avis, encara que només tinc 68 anys... Allà hi ha una petita biblioteca i vaig anar a buscar un llibre amb la intenció que em servís per a la lectura espiritual. Va ser així com em vaig trobar amb la biografia de la Montse Grases, que vaig treure per llegir. Al final del llibre, hi havia escrita una oració per fer una novena i la vaig copiar. Vaig començar la novena i li vaig demanar la gràcia que desitjava aconseguir.

Feia prop de trenta anys que no tenia relació amb la meua única germana per assumptes d'herència. Llavors, en la novena li vaig dir a la Montse que perdonava de tot cor el succeït, i vaig demanar al Senyor per la seva mediació que em concedís la gràcia de poder

parlar amb la meua germana i veure-la per reconciliar-nos.

Als dos o tres dies d'acabar la novena -just el dia del meu sant patró- vaig rebre una trucada telefònica de la meua germana. Vam parlar i oblidar tot el passat, fins i tot em va prometre que vindria a veure'm.

A.G.G.

Ens va tornar la nostra filla

La meua família li deu molt a la Montse Grases. Som un matrimoni amb tres filles meravelloses, però la segona, que avui té 20 anys i és una nena de molt bon fons, va fer fa un parell d'anys un nou grup d'amics a les vacances d'estiu, entre els quals hi havia un noi de qui es va enamorar bojament... i que cap pare voldria per a la seva filla.

La fatalitat és que es tracta d'un xicot amb molts problemes: consum i tràfic de drogues, agressions, maltractament de gènere amb ordre d'allunyament.... No devia tenir més de 20 anys, però comptava ja amb un "bon currículum". Per aquesta mala influència, el caràcter de la nostra filla va començar a canviar. Ja no era la mateixa; així ho vàiem nosaltres i els nostres amics.

Per Cap d'Any de 2013 ens va enganyar dient-nos que anava a una festa i no va tornar a casa. Ens vam tornar bojots buscant-la, trucant-li per telèfon. La imaginàvem tirada a qualsevol cuneta. Quan vam aconseguir localitzar-la en el seu mòbil ens va contestar que no pensava tornar, que era a casa del seu amic: "No us suportó", va dir literalment.

No hi pot haver dolor més gran. Ens va caure el món a sobre. Havíem estat sopant junts per Cap d'Any i res feia presagiar alguna cosa així.

L'endemà ens vam acostar a la casa. El noi vivia amb la seva mare, que és una dona molt bona, que estava passant també un calvari amb el seu fill, igual que nosaltres. La nostra filla hi era, però no consentia a parlar. Recordo que li vaig dir a la meva dona: "Hem perdut una filla".

En els dies successius vam seguir intentant-ho. Al final la vam convèncer. La trobada va ser molt dura; era una altra persona, però vam aconseguir imposar-nos i va accedir a tornar a casa. No vam cedir i vam establir unes normes de conducta inamovibles.

Van passar els mesos i per molts consells i exemple que li vam donar tots, no atenia a raons. L'ambient a casa era insofrible. Les nostres dues filles, la més gran casada i la petita que encara viuen amb nosaltres, ho van passar fatal. La meva filla seguia amb aquest noi. Sortia de casa al matí i no tornava fins al vespre. Moltes vegades arribava plorant perquè s'havia barallat amb ell. Es va engreixar, va deixar de cuidar-se, va abandonar els estudis; fins i tot va tirar els llibres a un contenidor. Un malson.

Jo tenia pendent fer un curs de recés al mes de març prop de la meva ciutat i pensava anul·lar-lo per la situació tan tensa que teníem a casa, però la meva dona va insistir que hi anés, i així ho vaig fer.

El primer dia, abans de començar la Santa Missa, vaig agafar de l'armari un Evangeli i en obrir-lo va caure a terra una estampa de la Montse Grases. El primer que em va venir al cap va ser la meva filla i li vaig dir: "Montse, ajuda-la! Ja que ella no pot o no vol, que sigui el seu xicot el que la deixi". Jo estava segur que la meva filla estava boja per aquest noi però que ell no l'estimava, per com la tractava.

Dues hores després vaig trucar a la meva dona per dir-li que havia començat a encomanar-li la nostra filla a la Montse Grases. I llavors la meva dona em va tallar: "No t'ho creuràs. Li ha trucat el noi per dir-li que no volia seguir la relació". Em va fer una bolcada el cor. De l'alegria i la impressió vaig agafar un llibre de la Montse i me'l vaig llegir de cop.

En aquests anys, la nostra filla ha reflexionat. Ha demanat perdó innombrables vegades per haver-nos fet patir, sobretot a la seva mare; és conscient de la bogeria que ha viscut. Ha tornat a estudiar, fins i tot ha acabat el curs amb bones notes, ha començat a treballar per guanyar uns diners. Torna a ser la mateixa noia feliç i aquest noi no ha tornat a molestar-la.

No tinc el més mínim dubte que va ser la intercessió de la Montse Grases el que ens va ajudar a recuperar la nostra filla. Estic segur que algun dia estarà als altars.

Gràcies, Montse!

Gràcies, Senyor!

F.S.H.

Podeu comunicar els favors rebuts per intercessió de la Montse mitjançant el formulari de www.montsegrases.org o escrivint a ocs.es@opusdei.org

Referències bibliogràfiques i digitals

Biografies

- José Miguel Cejas, *Montse Grases. La alegría de la entrega* [1993], 3a edició, Madrid, Rialp, 1995, 502 pàgines.
- José Miguel Cejas, *Montse Grases. Biografía breve* [1994], 3a edició, Madrid, Rialp, 2002, 200 pàgines. Ha estat traduïda a l'italià i al francès: *Montse Grases: una ragazza*, Milano, Ares, 1995, 206 pàgines; *Montse Grases: Une jeunesse pour Dieu*, Paris, Le Laurier, 2001, 220 pàgines.

Fullets

- Mercedes Eguibar Galarza, *Montserrat Grases: una vida sencilla* [1967], 12a edició, Madrid, Edicions Palabra, 1994, 47 pàgines (“Quaderns Mundo Cristiano”, n. 44). Ha estat traduït a l'anglès i al francès: *A modern teenager: the life of Monserrat Grases*, Kenosha (WI), Prow, 1968, 43 pàgines (“Prow Booklet”); *Montse Grases: Una jeunesse pour Dieu*, Paris, Le Laurier, 1989, 27 pàgines (“Du Laurier”).
- Edith Zeltner, *Ara toca ser valenta - La vida de Montse Grases*. Original en alemany *Ab jetzt muss ich stark sein. Das Leben von Montse Grases*, Köln, Adamas Verlag, 2001, 64 pàgines. Publicat també en holandès: *Montse Grases. Tot alles bereid. Een korte schets van haar leven*, Amsterdam, De Boog, 2000, 88 pàgines.
- Mercedes Eguibar Galarza, *Montserrat Grases. Una vida sencilla*, edició actualitzada i augmentada, Madrid, Ediciones Palabra, 2001, 79 pàgines (“Juvenil mc”, núm. 209).
- Marina Palmés i María Ángeles Jiménez de Anta, *Montse Grases. Una noia valenta*, Reus, Edicions Humanitats, 2010, 29 pàgines.
- Flavio Capucci, *Sono così felice. Montserrat Grases, una ragazza verso gli altari*, Milano, Edizioni Ares, 2012, 80 pàgines.
- Rosa Pantaleoni, *Historia de dos amigas*, Barcelona, Ed. Rondas, 2014.

Còmic

- Josep Lluís M. Picanyol i Pere Saumell (dibuixos de Fernando Fernández), *Montse. El secret d'un somriure*, Barcelona, Editorial Casals, 1998, 61 pàgines. Publicat també en castellà per la mateixa editorial amb el títol: *Montse. El secreto de una sonrisa*.

Documental en DVD

- *Montse Grases (1941-1957). Una vida sencilla*, Formato Vídeo, 1996, 44 min. Comandes a Fundació Beta Films (www.betafilms.org). Visible a: www.youtube.com/watch?v=VyqXMDczkZY

Fotografies

- <https://www.flickr.com/photos/opus-dei/albums/72157649914218383>

Pàgines web

- <http://www.opusdei.cat/ca-es/section/montse-grases/>
- <http://www.montsegrases.org>
- <https://www.facebook.com/montsegrases>
- <http://www.oratoribonaigua.org>
- <http://www.conelpapa.com/nuncaespronto/montse/index.htm>

LA VENERABLE

Montse Grases

Oració per a la devoció privada

Oh Déu, que concedíreu a la vostra serventa Montse, la gràcia d'una entrega serena i alegre a la vostra Divina Voluntat, viscuda enmig del món amb una senzillesa admirable: feu que jo sàpiga oferir-vos amb amor tota la meva activitat de cada dia, i convertir-la en un servei cristià als altres; digneu-vos gloriificar la vostra serventa i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demaneu).

Així sia.

Parenostre, avemaria, glòria.

D'acord amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no es pretén prevenir el judici de l'Autoritat eclesialística i que la present pregària no té cap finalitat de culte públic.

Breu Biografia

Montse Grases va néixer a Barcelona el 10 de juliol de 1941. Amb els seus vuit germans, va ser educada pels pares en un clima de sincera pietat cristiana i d'amor a la llibertat.

Després d'aconseguir el batxillerat elemental, prosseguí els estudis a l'Escola Professional per a la Dona, de la Diputació de Barcelona.

L'any 1957 va sentir en la seva ànima que Nostre Senyor la cridava a l'Opus Dei, per viure amb plenitud la vida cristiana enmig del món; després d'escoltar els consells adients sol·licità l'admissió a l'Obra. En la seva lluita per assolir la santedat, destacà sempre l'amor a la Humanitat Santíssima de Crist, la pietat eucarística, la devoció a la Mare de Déu, una humilitat profunda i l'esforç per servir els altres. Va saber

trobar Déu en el compliment, per amor, dels seus deures d'estudi i de feina, en les coses petites de cada dia.

El mes de juny de 1958, li van diagnosticar un càncer d'os en una cama, que va ser causa de dolors intensos, soferts amb serenitat i amb fermesa heroica. Al llarg de la malaltia, mitjançant una alegria encomanadissa i una gran capacitat d'amistat, continuà apropant a Déu moltes amigues i companyes d'estudi.

Va morir el 26 de març, Dijous Sant, de l'any 1959. El seu cos reposa a la cripta de l'Oratori de Santa Maria, del Col·legi Major Bonaigua (C/. Jiménez i Iglesias 1, 08034 Barcelona). El 26 d'abril de 2016, el Sant Pare Francesc va declarar l'heroïcitat de les seves virtuts.

Notícies de la Causa

La Congregació de les Causes dels Sants ha promulgat el Decret sobre l'heroïcitat de les virtuts i sobre la seva fama de santedat, el 26 d'abril de 2016.

Aquest Full informatiu es distribueix gratuïtament. Els qui desitgin ajudar, amb les seves almoines, a les despeses d'edició d'aquesta publicació, poden enviar donatius per gir postal a l'Associació de Cooperadors de l'Opus Dei, carrer Alcántara 59, 6è D, 28006 MADRID.

També es poden enviar per transferència al compte bancari de l'Associació de Cooperadors de l'Opus Dei amb IBAN número ES53 2100 1547 7502 0024 4065 i BIC, CAIXESBBXXX a La Caixa, agència urbana del carrer Cartagena, 4, 28028 Madrid, indicant com a concepte "Causa de Montserrat Grases" o per altres mitjans.